

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1865-12-22)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1865-12-22)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schönbergs Forlag, s. 197. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020064.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 22. December 1865

— — —. Ja, det er en Lykke, at der i denne Verden er et andet Liv at leve end det i den store Verden med alle dens store Bevægelser. Jeg lever paa en Maade langt borte, og er i mange Henseender kun Tilskuer, eller faaer Tid til at betænke mig, inden der forlanges, at jeg skal handle, og hvad jeg saa gjør, naaer aldrig ret langt ud. Men De er midt i Brændingerne og skal tage det første Stød af; det fører Deres Stilling som Sjællands Biskop med sig, og det nye Forhold, hvori De er kommen til Kongen, har vel ført endnu Mere af den Art med sig. Jeg har tidt tænkt paa — og navnlig nu i den sidste Tid —, hvor vigtig denne Plads er, hvor meget Godt der kan udrettes, men ogsaa hvor Meget der maa være at bære paa, som vi Andre kun bagefter faae en Anelse om. Jeg havde undt Dem ved Siden heraf det stille Liv i Deres Studerekammer, i Videnskabens, og da igjen indenfra ud i Kirkens Tjeneste; det synes nu for Tiden ikke at forundes Dem. — —

Det er den nære Juul, som nu driver mig til at skrive til Dem, — den maatte ikke komme, uden at De skulde have faaet en Tak fra mig; ellers havde jeg opsat det endnu lidt længere, for at vente paa Noget, som jeg s. 198 havde tænkt ved denne Leilighed at kunne sende Dem. Det vil overraske Dem, dersom De ikke tilfældigviis andenstedsfra er forberedt derpaa; thi omendskjøndt jeg ikke holder af at tale om Sligt, før det er færdigt, har jeg dog mærket, at Flere vide Noget derom. Tanken herom, som jeg dog vist aldrig har nævnet for Dem, er gammel nok. Strax da jeg kom hertil, begyndte jeg at tænke paa engang at udgive en lille Samling Prædikener som et Vidnesbyrd fra min Præstetid; jeg meente, det kunde betragtes som et Slags Regnskab, jeg skyldte de Præster, hos hvem jeg skulde virke. Den lille Samling var ogsaa snart færdig til nærmere Gjennemsyn, men blev liggende fra det ene Aar til det andet, tildeels fordi det gik mig som den Syge ved Bethesda Dam: der kom stadig noget Andet ud af denne Art, jeg syntes tidt, for Meget, og at jeg ikke burde forøge det. Maaskee det helst maatte være bleven derved; i alt Fald var der neppe endnu blevet tænkt paa at trykke denne Samling, dersom jeg ikke havde følt mig stærkt opfordret til at tage imod det Tilbud, som en Boghandler gjorde mig. I de omtrent 10 Aar, som saaledes ere gaaede, er der kommet noget Nyere til Samlingen med Udskud af Andet, som nu tiltalte mig mindre. Nu veed De, hvad det er, De har ivente. Jeg havde glædet mig til at komme saaledes engang til Dem i Julen; men til min store Forundring har Forlæggeren ikke kunnet faae Bogen færdig til den Tid, hvad der dog maatte synes at være i hans egen Interesse. — — Jeg er mig bevidst, at det er intet Usædvanligt, jeg har at byde, Intet, som skal vække Opsigt. Men jeg vil dog ønske, at det kjendes for mit Eget, at det maa bære mit Præg saaledes, at de, der bekymre sig Noget om mig, kunne kjende mig deri, og af den s. 199 Grund have Glæde deraf. Ogsaa veed De, kjære Biskop Martensen, at der ere ikke Mange, til hvem jeg før maa komme med et saadant Arbeide, og til hvem jeg vil komme med saa megen Tillid, saa vis paa venlig Modtagelse, som til Dem, og at der heller ikke er blandt de Levende Nogen, hvem jeg saaledes skylder at bringe, hvad jeg har, til Tak. Jeg stoler da tillige paa, at De fra Deres Side vil med den Ærlighed, som Venskab gjør til Pligt, sige mig Deres Mening om mine Prædikener; thi jeg er ikke for gammel til at lære, og selv hvor der findes Mangler, som jeg ikke selv har faaet Øie paa itide, og nu ikke kan rette, vil jeg ansee det for en Vinding at faae dem at vide. — —

Deres O. Laub.